

Mrs. C. Brentijs: **Paa Himmelvejen.**

Oversat af Ellen.

(Fortsat.)

Den 18. April. — Tante siger, at jeg læser og skriver og tænker alt for meget; hun vil have, at jeg skal gaa mere ud. Jeg svarer, at jeg har ikke kræfter til at gaa ret meget. Men hun siger, at det er noget snaf, og trækker af Sted med mig. Jeg bliver saa træt og fulken og sover som et maaned gammelt Barn.

Jeg fortaar nu, at det var baade Biddom og Skærlighed, at min Moder sendte mig hjem fra. Jeg var nær ved at blive syg af at tumle med mig selv. Nu holder Tante mig rast ved at tage mig med ud at gaa, og den kære Dr. Cabots dyrebare Brev kan udjøre et fundt og ikke et ligegyldigt Arbejde i min Sjæl.

Jeg er meget lykkelig. Jeg taler saa rart med Tante, som viser mig til Nettede baade med det ene og med det andet. Det er sfont at lægge Mærke til hendes daglige Liv, at se, hvorledes hun ganske ubevidst fører Kristendommen ind i alle deis Enkeltbejder. Jeg er vis paa, at jeg vil have godt af at være her, og dog, hvis jeg virkelig bliver bedre, hvor langsomt, hvor uendelig langsomt gaar det af sig? En eller anden har sagt, at „voe Bænding med Sinden“ ligner de fromme, gamle Pilgrimmes, som, naar de tog tre Skridt frem, gik et tilbage.

Den 30. April. — Tantes yngste, lille Dreng, en vragtig, jordsjelig lille Pige, som er opfaldt efter min kære Fader, blev bludfelig-foa sidste Nat. Tante sendte hendes Bud efter Røgen, som erklærede det for at være Skarlagensfeber. Alle de tre mindste Børn er bragt til Sengs i Dag. Derfor de var mine Børn, vilde jeg være ude af mig selv af Angst og Uro, og jeg er det allerede. Men Tante er lige faa glad og frimodig som altid. Hun iler fra den ene til den anden, og holder dem i godt godt Humør ved sin egen Iredighed.

Det udmærker mig, at jeg i dette Øjeblik kan tænke paa mig selv og finde det fedeligt at blive indelukket i et Sogeværelse i Steden for at soevere, føre, gøre Besøg og ligende. Men, som Dr. Cabot siger, nu kan jeg vælge at efterfølge min Dødre, som tilbragte sit hele Liv med at gaa omkring og gøre vel, og maatte jeg kan være til lidt Skyld for Tante, som har været faa god imod mig.

Den 1. Maj. — Røgen siger, at Børnene har det faa godt, som man paa nogen Maade kan vente. 3 Dag var han her sin fort, da det er Søndag.

Derfor jeg nogen Sinde har set ham for, man jeg sætte ham i Forbindelse med en udebagelig Erindring. Jeg kan ikke fortaar, at Tante har taget saadan en for, skodet Person til Røge. Men hun siger, at han er meget effektiv og meget dygtig.

Hvad jeg ikke blev stærkt indtagen for eller imod Folk. Sid Kristendommen vilde gøre mig til et andet Menneske i enhver Henseende.

Den 2. Maj. — Na, nu ved jeg det! Det er den Mand, som var faa paatrængende i Børneguds-tjenesten, og som dag efter holdt saadan en udmærket Tale til Børnene. Na, han kan maatte tale offentlig, men til den enkelte fortaar han vist ikke at tale; jeg har aldrig kendt et faa indsluttet Menneske.

Den 4. Maj. — Jeg har begge Sønder fulde nu. Børnene er faa glade ved mig, at jeg har en eller anden af dem paa Stedet næsten hele Tiden. Jeg svinger for dem, fortæller dem Historier og dygger Skolebøger for dem og hjælper Tante, hvor jeg kan. Stiv og fedelig er Doktoren, men jeg er ikke bange for ham, for han lægger aldeles ikke Mærke til, hvad jeg siger og gør. Medens han holder Lange, højtidelige Raadslagninger med Tante i det ene Hjørne af Stuen, kan jeg uforstyrret høre og pludre med mine fuaa Venner i det andet. Hvor han har et Par frøgtelige forte Svine, og saadan en Masse fort Haar.

Jeg er faa glad ved at have faa meget at gøre. Det er rigtig noget for mig. Og alt mit Arbejde, selv det udebagelige, forsødes ved den Tante, at jeg gør det for Helst, at jeg i Mængde og langt borte fra, men dog virkelig og i Sandhed følger ham efter.

Jeg er virkelig rigtig lykkelig.

Den 14. Maj. — Nu er det fjorten Dage, siden lille Raymond blev syg, og jeg har i al denne Tid kun opholdt mig i Barnekammeret. Tante har for-gæves prøvet paa at faa mig til at gaa ud, og 3 Dag blev lille Emma ogsaa lagt til Sengs, og det skont vi hele Tiden har holdt hende afspærret oppe ovenpaa.

Jeg selv er meget ilde tilpas. Men Tantes Løse, haarde Løse er faa optagen af Børnene, at han ikke faa meget som ser paa mig. Dele Dagen har jeg gaaet med Andegysninger, men disse ubarnshertige Smaa-folk forlanger uafsluttelig Historier.

Na, lad mig da være dem til Opmuntring, faa længe jeg kan. Jeg kommer mere og mere til at hade at Engenlærlighed, og det gør mig mig ganske uligelig, at se, hvilken Egøst jeg har været.

Den 15. Maj. — Hele Natten har jeg brændt i Høder, jeg har haft ondt i Hovedet og i Halsen. Derfor jeg vidste, at jeg skulde dø, vilde jeg først brande denne Dagbog. Ikke for alt i Verden vilde jeg have, at nogen skulde se den.

Den 24. Maj. — Søndag for otte Dage siden spurgte Dr. Elliott mig, om jeg endnu sølte mig rast. I Stedet for at svare opværet jeg mig som en rigtig Gaas og gav mig til at græde. Tante faa paa mig med et Udbrud faa angstelig, som jeg endnu ikke har set det hos hende, og bebrejdede sig selv, at hun havde givet mig Lov til at være hos Børnene. Hun tog mig under den ene Arm, og Doktoren tog mig under den anden, og faa mærkede de af med mig til mit eget Bærelse, hvor jeg maatte gennemgaa den i flige Tilfælde sædvanlige Række af Forehørgsler for derpaa at blive puttet i Seng. Om Aftenen kom Røgen for at se til mig, afslagde et fort, formelt lille Bisit inde hos mig, gav mig et Pulver og sagde, at han mente, jeg snart vilde være bedre.

Næste Dag havde jeg to lignende Besøg af ham, og da jeg begyndte at blive faa nogenlunde mig selv igen, kunde jeg, til Trods for hans alvorlige og ad-stabde Besøn ikke lade være med at lade mit gode

Humør lyse saaledes af med mig, at det øjensynlig forlærkede ham.

Han siger, at naar man plejer Patienter, der har Skarlagensfeber, foor man ofte selv et faadant lid Af-fald, dog det, jeg har haft. Alle Pigerne har ogsaa haft Hoved- og Halspine i mere eller mindre høj Grad.

Den 25. Maj. — 3 Morges, da Doktoren trampede herind paa sine store Fødder, som jeg plud-felig til at tænke paa, hvor latterligt det maa have taget sig ud den Dag, da jeg blev syg og blev, grø-dende som et lille Barn, ført bort mellem ham og Tante.

Jeg brast i Latter, og det var mig ikke muligt at tale mig selv til rette, faa jeg kunde holde op igen. Jeg knob mig selv, jeg spurgte mig selv, hvorledes jeg vilde være til Møde, hvis et af Børnene døde, men alle mine Antirengelser for at beherske mig var fald-stændig frugtesløse. Tilfældt maatte Doktoren, som er selve Hjælpeligheden i egen Person, le med, skont han aldeles ikke anede, hvad han lo af.

Jeg antager, jeg sagde ham tilfældt, „at efter dette kan jeg erklære Dem for at være i Bedring.“

„Nej, nej!“ udbrød jeg, „jeg er virkelig meget daarlig.“

„Det er virkelig saadan ud!“ sagde Tante spøgende. „Dette er formodentlig Deres sidste Besøg hos mig, Dr. Elliott,“ vedblev jeg, „og det glæder mig. Efterfor jeg opværet mig den Dag, da jeg blev syg, maa jeg jo stamme mig ved at se Dem ind i Ansigtet. Men jeg var virkelig faa elendig.“

Han svarede ikke. Jeg tror, at han ikke for alt i Verden vilde sige en lille Opmærksomhed, som kunde bidrage til at gøre en tilfreds med sig selv.

Den 1. Juni. — Nu er vi alle sammen raste igen, men Doktoren holder endnu nogle af Børnene inde for at bevare dem for alle Falger af Sogdommen. To Gange om Dagen ser han af samme Grund til dem, men jeg tror virkelig, at han kommer snarere, fordi han har faaet den Bane at komme her, og fordi han sætter Løse faa højt. Hun er ganske be-gjert for ham og spørger mig stadig, om jeg ikke synes godt om denne eller hin udmærkede Egenstab hos ham, som jeg set ikke kan faa Pje paa.

Hil begynder atter at føre ud. Det er meget varmt, men jeg er fuldstændig rask.

Den 2. Juni. — 3 Dog, da Børnene havde spist til Middag, var jeg inde hos dem, medens deres Pige spiste. Tante havde lagt sig lidt, hun er aldeles udmattet. Vi var alle sammen fulde af Liv og Sjæl, og Børnene til mig til at lege en Veg, som de selv havde fundet paa, og som bestod i, at jeg skulde lægge mig ned paa Gulvet med et Tørklæde over Ansigtet og lade, som om jeg var død. Saa stoffedes de alle omkring mig, og jeg skulde pludselig komme til Live og springe op og prøve at fange dem, medens de stirrede strigende og tumlende omkring. Vi havde allerede i nogen Tid moret os med denne interessante Veg, og mit Haar, som jeg nu ellers altid holder i god Orden, var rovet op og slagrede til alle Sider, da Doktoren marscherede ind i Stuen. Jeg for op og kom i en Hart til Live, da jeg hørte hans Fodtrin; rød og vred var jeg uden Tvivl at se til.

Jeg synes, De skulde hellere have bankeet paa, Dr. Elliott,“ sagde jeg med den dybeste Fortørnelse.

Jeg beider om Forladelse, jeg har bankeet flere Gange paa Børn,“ svarede han, „men jeg behøver vel næppe at spørge til mine fuaa Patienters Befinderde?“

„Nej,“ svarede jeg stadig noget ude af Fatning, medens jeg for-gæves søgte at bringe lidt Orden i mit Haar. „De befinder sig fuldstændig vel.“

Jeg kom i Dag lidt tidligere, end jeg plejer,“ vedblev han, „fordi jeg er bleven faldet til min Dødel, Dr. Cabot, hvis Helbredstilstand er meget be-tænkelig.“

„Dr. Cabot!“ gentog jeg og brast i Gråd.

„Verolig Dem,“ sagde han, „De skal ikke være angstelig, jeg haaber, at jeg skal kunne hjælpe ham. 3 hvert Fald.“

„3 hvert Fald vil det knuse mit Hjerte, hvis De lader ham dø,“ raabte jeg lidensabelig. „Spild ikke et Øjeblik, men rejs straks.“

„Men kan ikke rejse straks,“ svarede han. „Damp-skibet afgaar først klokken fire. Og hvis det som Røge maa være mig tilladt at sige Dem blot et eneste Ord, som mit forte Befendtskab med Dem næppe kan eftervægge, vil jeg gerne advare Dem. Derfor De ikke er i Stand til at tilgaae Dem noget mere Selvbeherskelse.“

„Na, jeg ved nok, at jeg har et højtligt Sind, og at jeg ser talte meget uenligt til Dem,“ afbrød jeg ham, „ikke lidt fortæret over hans Alvor.“

Jeg beundrede ikke til Deres Sindsbeskaffenhed,“ sagde han. „Jeg tænkte paa Deres hele lidensabelige Natur. Deres stærke Udbrud af Skærlighed og Had, Deres Hentykkelser og Deres Anfald af Fortvilelse. Deres Tilbøjelighed til at læse Dem hovedfulds ind i alt, hvad der gribes Deres Interesse.“

„Jeg vil hellere have alt for lidt Selvbeherskelse,“ svarede jeg harmfuld, „end som nogle af mit Befendtskab være faa sold som en Sten, faa haard som en Klippe og faa taas som Græs.“

Han blev noget lang i Ansigtet og vendte sig bort, sfuljet, næsten faaret.

„Sandhelligvis foor jeg Deres Moder at se,“ sagde han, „har De noget Bud til hende?“

„Nej,“ svarede jeg.

Endnu et smerteligt, skuffet Blik bragte mig til Afslutning. Jeg blev bedrøvet, aa, faa bedrøvet over min Uvenlighed og Brede. Jeg løb efter ham ud i Forstuen og strakte ham begge mine Hænder i Møde, og han tog dem i begge sine.

„Gaa ikke, for De har tilgivet mig,“ udbrød jeg med Taarer i Øjnene. „De kan maatte ikke tro det, Dr. Elliott, men jeg prøver virkelig paa at vandre rettelig hver Dag.“

„Jo, jeg tror det,“ svarede han alvorlig.

„Sig mig da, at De har tilgivet mig.“

„Derfor jeg først lige faa begyndt, kan jeg set frites til at sige noget andet,“ sagde han og faa gen-nemtrængende paa mig med sine store, mørke Øjne. „Og jeg vil sige det,“ vedblev han og holdt fastere om mine Hænder, — „det er let at tilgive den, man elsker.“

Jeg trak mine Hænder ud af hans og brast igen i Gråd.

„Na, Dr. Elliott,“ sagde jeg, dette er skrælle-

ligt. De kan ikke, nej, De kan ikke holde af mig! De er faa meget ældre end jeg, faa stille og alvorlig. Det er ikke Deres Alvor.“

„Jo, det er kun altfor alvorligt,“ sagde han og gik rolig sin Vej.

Jeg vendte tilbage til Barnekammeret, de fuaa stoffedes om mig og vilde om, at jeg skulde „lege død“. Jeg lod dem træffe omkring med mig, som de selv vilde. Jeg rullede blot, at jeg kunde lege det for Alvor.

VIII.

Den 28. Juni. — Moder skriver til mig, at Dr. Cabot nu er udenfor af Fære. Dr. Elliott har faa-igt nyt Hys over hans Sogdom og foretaget en Slags Operation, som paa en Gang berigede ham faa den. Jeg rejser hjem. Intet skulde kunne formaa mig til atter at møde disse forte Øjne. Desuden bliver det varmt nu, og Tante forbereder sig til at flytte paa Randet med Børnene.

Den 29. Juni. — Tante vilde ikke give sig tilfjreds, for hun sit at vide, hvorfor jeg faa pludselig havde bestemt at rejse hjem, og tilfældt fik hun det Ord for Ord ud af mig. Det var alligevel en Let-telse at have nogen at tale med.

„Na!“ sagde hun og lænede sig tilbage i sin Stol og faldt i Tanker.

„Er det alt, hvad du har at sige, Tante,“ vovede jeg tilfældt at spørge.

„Nej, jeg har endnu en Bemærkning at tilføje,“ sagde hun, „og det er denne: Jeg ved ikke, hvem af eder der har opført sig mest latterligt. Det vilde være mig en fuaa Tilfredsstillelse at rejse eder begge to grundig igennem.“

Jeg synes, at Dr. Elliott har opført sig latterligt,“ sagde jeg, „og han har gjort mig meget ulig-felig.“

„Uligelig!“ gentog hun, „det undrer mig ikke, at du er uligelig. Du har faaret og bedrøvet en af de bedste Mænd paa Jorden.“

„Det er ikke min Skyld,“ jeg har aldrig prøvet paa at faa ham til at holde af mig.“

„Jo, du har. Du har været aldeles fortryllende, naar fuaa helst han er kommen her. Intet Menneske kunde undgaa at komme til at holde af dig.“

Jeg vidste, at dette var ikke Sandhed og blev dybt traenket over Tantes uretfærdige Beslutning.

„Derfor jeg i det Hele taget har tænkt paa ham,“ sagde jeg meget alvorlig, „har det været med den Forhøjning, at han var en midaldrende Mand, som for længe siden havde faaet sig en Dødsrun.“

„For det første er han hverken gammel eller mid-alderne, men fuaa ihj-otte og tyve Aar. Stedelig tror jeg fuaa, han er for dig, som ikke sender ham, og derfor han var gift, vilde han vel ikke være kommet her faa ofte for din Skyld.“

Jeg vidste ikke, at han kom for min Skyld. Og jeg har altid sagt, at jeg ikke vilde giftes med en Røge.“

„Vi siger faa meget, som vi siden kommer til at fortryde,“ svarede Tante. „Men jeg maa give dig Ret i, at faa lidt fuaa du har kendt Dr. Elliott, og altid fuaa jeg ham i Sogeværelset, kunde du ikke handle anderledes, end du gjorde.“

„Taf, Tante,“ udbrød jeg og slængede Armen om hende. „Hjertens Taf. Vil du faa tage tilbage det, du sagde, om, at jeg vilde „fortrylle ham?“

„Det bliver jeg nok nødt til, mit kære Barn,“ svarede hun, „jeg mente det heller ikke alvorlig. Men Sagen er, at jeg holder faa meget af eder begge, at jeg ikke kan udholde den Tante, at 3 skulde misforstaa hinanden. 3 er jo som skatte for hinanden. Kan vil nedtænke dig og gøre dig mere rolig, og du vil oplive ham og holde ham vaagen.“

Jeg snuffer ikke at nedtænkes og blive rolig,“ indvøndte jeg. „Jeg har ikke i Sinde at gifte mig, men derfor jeg nogeninde skulde falde paa en saadan Taaløselighed, fuaa vil jeg i hvert Fald have en Mand, der tager mig, som jeg er, og ikke vil behandle mig som et vildt Trø, der skal beskyres af ham, til han faar mig, som han vil have mig. Men nu maa du love mig en Ting, Tante, og det er, aldrig oftere at om-tale Dr. Elliott eller nævne hans Navn.“

„Saadant et Øjeblik vil jeg set ikke alløge,“ svarede hun leende, „jeg holder meget af ham og af at tale om ham. Derfor Lucy blot var gammel nok, og han kunde synes om hende, vilde jeg gerne give ham hende til Dødsrun.“

Lucy er Datter af en Mand, som døde af en langvarig Sogdom, der var frentfaldt ved et Ulfkes-tilfælde. Hendes Indtrædelse i Familien fete paa et højt uheldigt Tidspunkt, to Dage efter det omtalte Ulfkesstilfælde. Men hun fentes fra første Øjeblik af at fortaar sin Stilling. Hun indtog sin Plads med en daddelig Alvor og Værdighed, der kunde fomme sig for et Barn, der kom til Verden under saadanne Om-stændigheder. Hun gråd aldrig, puttede aldrig skade-lige Ting i Munden, fag aldrig sit Hoved imod nogen Steder, og strabede sig aldrig. Naar hun var bragt til Sengs om Aftenen, hørte man ikke noget til hende, for man om Morgenen bebagede at tage sig af hende.

Derfor man glente hendes Tilværelse, hvilket ikke var sjældent under de daværende Omstændigheder, le-vede hun videre, ubæret af denne Fortvilelse. Mi-ligvis har Sulten pint hende, og det er en Kendsger-ning, at hun fik Tænder og havde Møslinger og Mi-ghoje. Men disse øjeblikkelige Vølveslag i hendes Van-domsliv viste fuaa meget tydeligere, hvilken stille, fredelig Fiade det som Regel havde.

Tænderne kom efter den bestemte Regel, Mæs-lingerne viste sig til den reglementerede Tid og for-foandt igen ligesaa regelmæssigt. Rigdommen havde en velsopdragen Lyd og fortoandt uden at tage Overhaand. Efterhaanden som Barnet voksede til, vedblev det at være sin Moders Stolthed og Glæde. Altid var Lucys fuaa, bløde Hænder ulastelig rene og hendes Klæder ordentlige, hendes Haar fuaa fuaa og glat. Aldrig hørte man hende smække med Ørene eller larme paa Trapperne, ingen hovedløse Duffer eller fuaafede og titurene Yager betegnede hendes Vej gennem Livet.

Hendes Duffer blev lige faa systematisk og eksempelvis opdragte, som hun selv. De blev paaklædt, traf frisk Luft og lagdes i Seng om Aftenen som fuaa Re-gelmæssighed som et Urværk.

Da Lucy havde naaet den fremrykkede Alder af otte Aar, opværet hun at befæftige sig med faadanne Udbetdeligheder og tog fat paa Læsningen. Tænderne indtog hun faa rolig og regelmæssigt som Medicin, forfærlig Gaardarbejde afviste Vællæsningen, og

ligesom fra Dorkas, saaledes id, ogsaa fra hendes Gaand mange nyttige Mødelingsstykker til de fattige.

Hun fuaa ud af Hovedet og gav hende dem, hug din høje Gaand af for hendes Skyld, hvis du har Lyst, men vent ikke til den derfor at faa et Ud-brud af Vejsejring, som kan trølle din Kræde. Hun kunde lige faa gerne fæde sig selv som fæde sig om Halsen paa dig. Derfor hun fender til Vidensfaber og Sindsbevægelser, fortaar hun at beherske dem.

Da hendes Fader havde været død et Aar, ægtede hendes Moder en Mand med mange Børn og faa Fenge. Lucy havde det strengt nok, fuaa da hendes Stedfader, en højtlig, ubetænksom Mand, fattede Ulfkes imod hende. Det faldt ikke Tante vanskeligt at faa Lov til at tage sig af hende, og hun tog den lille Pige til sig af de renefte Bevægelser; men jeg synes, hun kunde fortjene noget mere Lyd, end hun faar. Hun siger imidlertid, at hun har Velsønning nok i at vide, at Gud har taget imod dette hendes Forsøg paa at tjene ham.

Hu er Lucy fjorten Aar. Høj af sin Alder, med matbløt Guldhaar, matblaa Øjne og sparsomt, lyst Haar. At høre hende tale er højt belærende. Alle hendes „Smaa-folk“ er Børn, hun „tager“ aldrig fat „paa noget“, men „begynder“ paa alt, hun „græder“ aldrig, hun „sælber Taarer.“

Men hvorfor skriver jeg alt dette? Skal for at undly mine egne Tanker, som ingenlunde er noget behageligt Selfkab, og for at undgaa at befare det Spørgsmaal, som dog maa bevares: „Har jeg virkelig taget fejl, da jeg sagde nej til Dr. Elliott? Eller kunde jeg ikke efterhaanden være kommen til at elske den Mand, der har fæt mig faa højt?“

Den 5. Juli. — Nu er jeg hjemme igen, og det er meget hyggeligt atter at være sammen med min kære Moder. Jeg har fortalt hende om Dr. Elliott. Hun siger ikke stort om det, hverken paa den ene eller paa den anden Maade.

Den 10. Juli. — Moder har lagt Mærke til, at jeg er urolig og ilde til Møde. „Hvad er der i Bejen, min Pige?“ spurgte hun i Morges. „Har Dr. Elliott noget at gøre med den Uro, der pinter dig?“

„Nej, vist ikke, Moder,“ svarede jeg. „Den Tid, jeg har været borte, har blot bragt mig best ud af de gamle Fødder. Men derfor jeg vidste, at Dr. Elliott ikke tog sig det nær og kunde begynde at glemme det, tror jeg, at jeg vilde være mere rolig.“

„Derfor du var ganske vis paa, at du ikke kunde blive hans Hjælper, gjorde du fuldstændig rigtig i at sige ham det rent ud straks,“ sagde Moder; „men derfor der paa nogen Maade var Klifferhed hos dig, maatte du hellere have ventet og bedt Herren om at vise dig Vej.“

Na, det maatte jeg hellere. Men i det Øjeblik var jeg aldeles ikke usikker. Hovedfulds som altid afgjorde jeg et af Livets vigtigste Spørgsmaal uden at tænke over det, uden faa meget som en taas Vøn til Gud om at sige mig, hvad jeg skulde gøre. Og nu har jeg bortfødt og for bestandig fallet fra mig et Hjerte, som vilde elske mig trofast. Naan skal gaa sin egen Vej, og jeg min, og han skal aldrig fuaa at vide, hvad der først nu begynder at gaa op for mig selv, at jeg længe efter ham med ufjellig Lengsel.

Men jeg vil ikke hængive mig til i væremæssig For-tvilelse at græde over det, som er uigenkælbelig tabt. Intet Menneske vilde kunne tilgaae en saadan Daar-skab som den, jeg har gjort mig selv; i men Gud fan.

Ned at min Ensomhed og Smerte fyer jeg til ham og hans funder dybe Tred, som er bedre end al jordisk Lykke. Han tilstedte, at jeg i et ubevogtet Øj-blik lagde en Stogge over mit Liv, som ikke faa snart vil svinde; men han har Medhøit med mig, han tilgi-ver mig, og i mange usfættelige Timer kan jeg i Sand-hed og med Rubel udbrøde:

„Hvem har jeg i Himmelen, og lige med dig har jeg ikke Vist til noget paa Jorden.“

Det kan vel ogsaa være tvivlsomt, om jeg med mit urolige Sind virkelig kunde have gjort ham lig-let, som har hædret mig med en faa aldeles ufors-fuldt Hengivenhed. Det forekommer mig uendeligen, at jeg er lige faa højtlig og fremrykkende, som jeg altid har været; jeg bliver vred paa min kære Moder, ja endog fuaa paa Jakob, naar de fyer mig imod. Altsaa maa jeg være fuldstændig usfættet til at tyre et Hus og være en god Mands Dødsrun.

Men hvordan kan fuaa til at holde af mig, det kan jeg ikke, nej, det kan jeg virkelig ikke begribe.

Den 31. August. — Det er i Dag den sidste Dag af den lyffeligste Sommer i mit Liv. Og faa lykkelig kunde jeg have været for lange siden, derfor jeg blot havde troet, hvad der blev mig sagt. Men jeg vilde have alt i Gud og alt i Verden paa een Gang, og der fuaa en stadig, smertelig skamp imellem de to.

Hu haaber jeg, at denne Kamp er forbi. Jeg har frit valgt at høre Herren til. Jeg har i at prøve at følge ham efter fundet en faa fuaa fuaa, som jeg aldrig havde fuaa. Og jeg vilde ikke bytte den for alt det bedste, Verden kunde byde mig.

Men jeg har meget at lære. Jeg ligner et lille Barn, som ikke kan lade hen til det, det sniffer, men maa nærme sig det Skridt for Skridt, langsomt og angstelig, men dog bestandig kommer nærmere til det. Jeg undres over min dyrebare Dødre og Meiers Taalmodighed, men hvor jeg elsker hans Stole!

September. — Og fuaa dette har paa en vis Maade været en lykkelig Maaned. Amelias Beskaf, høortil jeg var indbudt, bragte mig lidt ud af Fat-ning, men det var fuaa som en fuaa Krusning paa et dybt Hav af Fred.

3 Dag fuaa jeg Dr. Cabot. Han er nu fuldkom-men rask igen og taler med Hentykkelser om Dr. Elliotts Døgtighed. Han spurgte mig ud om min Klasse i Børneguds-tjenesten og om mine fattige; og jeg kunde ikke lade være med at fortælle ham lidt om den nye Lykke, der har grebet mig.

Det er, som det skal være,“ sagde han, „det vilde gøre mig ondt at se et Menneske med Deres Gen-dommelighed gribe alt med Vejsejring undtagen Tro-oen. Men De skal ikke tale Mødet, derfor det endnu af og til vil gaa op og ned med Dem, Den, som er dybt ned, behøver ikke at frugte for Fald; men De er oppe paa Højberne, derfor maa De ned en Gang imellem.“

Jeg blev lidt ubygkelig ved dette. Jeg vil helst være fri for Fald. Jeg vil helst fride frem til fuld-kommerhed.

(Fortsat.)